

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: O.B.**, zast. Mgr. Michalem Gottwaldem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 18, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dříve Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie), se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2009, č. j. CPR-7663/ČJ-2009-9CPR-C231

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, nyní Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen žalovaný), kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 17. 4. 2009, č. j. CPPH-025338/CI-2009-60, jímž žalobci nebyla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer-účast v právnické osobě podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) a žádost žalobce byla podle § 35 odst. 3 ve spojení s § 44a odst. 3 citovaného zákona zamítnuta, tak že: „dle § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a s ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. se panu Oleg Bugen nar. 28. 1. 1983, státní příslušnost MDA, č. cestovního dokladu A3839782, na území České republiky hlášenému bytem Vladycká 1508, 10100 Praha 10, na základě žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za

účelem výkonný manažer-účasť v právnické osobě, podané na Inspektorátu cizinecké policie Praha dne 16. 3. 2009 doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodlužuje.“ (dále též rozhodnutí žalovaného).

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že v jeho věci rozhodoval věcně nepřislušný správní orgán prvního i druhého stupně, neboť v souvislosti se zákonem č. 274/2008 Sb., který nabyl účinnosti 1. 1. 2009, došlo ke změně ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tak, že žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo.

Dále žalobce tvrdil, že není běžnou praxí správního orgánu v případě prodloužení povolení k trvalému pobytu je, že zjišťuje i právní skutečnost zachování trestní záchovalosti. Sám zákon tuto podmínku nepovažuje za obligatorní ve vztahu k prodloužení dlouhodobého pobytu, jak je zřejmé z § 31 odst. 1, 2 a 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na tuto skutečnost žalobce upozorňoval již v odvolání. Žalovaný v průběhu řízení změnil účelově právní důvod pro neprodloužení dlouhodobého pobytu, neboť žalobce v odvolání úspěšně namítl, že v jeho případě není dán původně tvrzení důvod pro neprodloužení pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. odsouzení pro úmyslný trestní čin. Taková skutečnost nevyplývala ani z rejstříku trestů, ani z trestního příkazu ze dne 1. 10. 2008, v právní moci dne 28. 10. 2008. Žalovaný byl veden snahou jakýmkoliv způsobem a z jakéhokoli důvodu zrušit legální pobyt žalobce na území ČR a k tomu zvolil obecné ustanovení o trestní záchovalosti dle § 174 zákona o pobytu cizinců, aniž by řešit důsledky tohoto rozhodnutí a konkrétní okolnosti případu. Z dikce zákona je zřejmé, že zákonodárce nepožaduje pro prodloužení pobytu cizince na území ČR jako obligatorní náležitost tzv. trestní záchovalost cizince, která je požadována toliko pro vstup cizince na území ČR. Žalovaný aplikuje ust. § 174 zákona o pobytu cizinců paušálně na jakékoli žádosti o prodloužení pobytu, což není v souladu s účelem a smyslem zákona o pobytu cizinců.

Žalobce uvedl, že mu byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem výkonu manažer-účasť v právnické osobě a tento důvod stále trvá, neboť je jednatelem a společníkem obchodní společnosti Rioport-CZ, s.r.o. a v současné době se připravuje na založení další své obchodní společnosti za účelem rozšíření podnikatelských aktivit. K tomu poukázal na článek 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), jakož i na článek 26, kde jsou zakotvena práva na ochranu majetku a právo na podnikání. Tvrdil, že rozhodnutím žalovaného je zasaženo do jeho základních lidských práv, neboť lze předpokládat, že žalovaný jako správní orgán, respektive jeho podřízený správní orgán, rozhodne o povinnosti žalobce opustit území ČR na tzv. výjezdní příkaz, což bude mít nepříznivý dopad na podnikatelské aktivity žalobce. K tomu žalobce zdůraznil, že byl odsouzen za trestní čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona, ale nejde o trestný čin v souvislosti s výkonem podnikání. Žalobce v souladu s trestním zákonem a trestním řádem již požádal Obvodní soud pro Prahu 2, aby podmíněně upustil od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti a dále, aby rozhodl o tom, že se žalobce osvědčil. Ke dni podání žaloby již žalobci uplynula lhůta podmíněného odsouzení. Na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 o osvědčení žalobce zatím čeká.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí a konstatoval, že se skutečnostmi uvedenými v žalobě se již zabýval v rámci odvolacího řízení, poukázal na příslušná znění ustanovení zákona o pobytu cizinců, jimiž se správní orgány obou stupňů při posuzování skutečností vyplývajících ze spisového materiálu

žalobce řídily a rovněž na úvahy, které jsou uvedeny v odůvodnění obou správních rozhodnutí. Konstatoval skutkový stav a zdůraznil, že záznam v rejstříku trestů žalobce byl platný již v době podání jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem výkonu manažér-účast v právnické osobě a tím byl dán důvod pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žádost žalobce o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti žalobce nijak nevyvíňuje ze spáchání trestného činu a záznam rejstříku je stále platný. Námitka žalobce, že se nedopustil trestného činu v souvislosti s výkonem podnikání, není podle žalovaného opodstatněná, neboť podstatou nesplnění podmínky pro udělení víza není forma zavinění, nýbrž skutek, tj. spáchání trestného činu, za který byl cizinec odsouzen. K námitkám stran nedostatku věcné příslušnosti poukázal žalovaný na článek LXVIII písm. b) zákona č. 274/2008 Sb. s tím, že novela ust. § 44a nabývá účinnosti až dnem 1. 1. 2013. K poukazu žalobce na Listinu žalovaný konstatoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) a Ústavního soudu, na které konkrétně odkázal s tím, že žádné z práv uvedených v Listině nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání, kdy bylo jednáno v nepřítomnosti žalovaného, který se z jednání omluvil, zástupce žalobce setrval na svém stanovisku a žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. Stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle ust. § 35 odst. 3 téhož zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle ust. § 44a odst. 3 téhož zákona na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže

a) nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174),

Podle ust. § 174 odst. 1 písm. a) téhož zákona za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá

a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

Podle části šestnácté článku XXIII. bod 5 zákona č. 274/2008 Sb. ve znění k 31. 12. 2008 se v § 44a se na začátek odstavce 3 vkládá věta „Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo.“ Podle části šedesáté článku LXVIII písm. b) tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2009, s výjimkou ustanovení čl. XXIII bodů 1 až 6, 8, 10, 23, 25, 27, 30, 32, 33, 36, 38, 40, 44, 45, 48, 49, 51, 52, 54, 58, 62, 63, 67, bodu 68, pokud jde o § 165 písm. j) a v § 165 písm. l) slova „nebo správních deliktech“, a bodů 70 a 73, čl. XXIV, pokud jde o písmeno b), čl. XXV bodu 1 a čl. XXVI bodů 6 a 7, která nabývají účinnosti dnem 1. ledna 2013.

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) věta první před druhým středníkem zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) v rozhodném znění, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Žalobce předně namítal nedostatek věcné příslušnosti správních orgánů obou stupňů a poukazoval na zákon č. 274/2008 Sb. a změnu, kterou v důsledku činnosti tohoto zákona došlo v ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud tuto žalobní námitku nepovažuje ve shodě se žalovaným za důvodnou. Je tomu tak proto, že zákon č. 274/2008 Sb. ve svém ustanovení článek XXIII bod 5 uvádí, že v ust. § 24a se na začátek odstavce 3 vkládá věta „žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo“. Stejný zákon však v části šedesáté článku LXVIII písm. b) uvádí, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 1. 2009 s výjimkou ustanovení článku XXIII mimo jiné pod 1-6, která nabývají účinnosti dnem 1. 1. 2013. Rozhodnutí správních orgánů byla vydána dne 17. 4. 2009 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a dne 18. 11. 2009 (rozhodnutí žalobou napadené), tedy za účinnosti ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění. Z toho je patrné, že správní orgány obou stupňů byly k projednání a rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu věcně příslušné.

Žalobce dále namítal, že žalovaný účelově změnil právní důvod pro neprodloužení dlouhodobého pobytu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v důsledku odvolací námitky žalobce, kdy tvrdil, že není dán důvod pro neprodloužení pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy důvod odsouzení pro úmyslný trestní čin. Žalobce k tomu dále uvedl, že zákon o pobytu cizinců trestní zachovalost cizince jako obligatorní náležitost pro prodloužení pobytu cizince na území ČR nepožaduje a že trestní zachovalost je požadována toliko pro vstup cizince na území ČR. Namítal, že aplikace ust. § 174 zákona o pobytu cizinců není v souladu s účelem a smyslem zákona, a že takový výklad zákona je vůči žalobci účelový a nepřipustně extenzivní. Ani tato obrana žalobce podle stanoviska soudu nemůže obstát. Je tomu tak proto, že z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkonný manažér-účast v právnické osobě od 2. 4. 2007 do 1. 4. 2009. Dne 16. 3. 2009 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem výkonný manažér-účast v právnické osobě (dále jen dlouhodobý pobyt), přičemž v průběhu správního řízení o jeho žádosti bylo správním orgánem I. stupně dne 26. 3. 2009 zjištěno, že žalobce má v evidenci rejstříku trestů ČR záznam. Podle tohoto záznamu byl žalobce Obvodním soudem pro Prahu 2 dne 1. 10. 2008, tedy již v době před podáním žádosti, pod sp. zn. 8T 343/2008 odsouzen podle § 201 odst. 2 písm. c) a § 201 odst. 1 trestního zákona k odnětí svobody podmíněně na dobu 4 měsíců se zkušební dobou stanovenou do 28. 10. 2009 na jeden rok a dále byl vysloven zákaz činnosti řízení motorových vozidel po dobu 16

měsíců. Na základě této skutečnosti prvoinstanční správní orgán rozhodl o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žádost žalobce podle § 35 odst. 3 ve spojení s § 44a odst. 3 téhož zákona zamítl. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce uváděl obdobně jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jímž prvoinstanční rozhodnutí změnil shora uvedeným způsobem s tím, že podstatou nesplnění podmínky pro udělení víza není forma zavinění, nýbrž skutek, tj. spáchání trestného činu, za který byl cizinec odsouzen. Správní orgán I. stupně sám zjišťoval, zda jsou splněny všechny podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle zákona o pobytu cizinců a potřebné podklady si sám vyžádal. Žalovaný potvrdil správnost závěru prvoinstančního správního orgánu, byť z jiných důvodů, avšak na základě stejných skutkových okolností. Žalovaný k tomu poukázal na ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a uzavřel, že i když došlo ke změně právní kvalifikace, tak podstata posuzování případu je, jak u správního orgánu I. stupně, tak u žalovaného, shodná a žalobci nebylo uloženo více povinnosti nebo odňato více práv než to rozhodnutí, proti kterému bylo podáno žalobcem odvolání a nebyla mu odňata možnost uplatnit v odvolání námitky.

Soud k tomu zdůrazňuje, že na správní řízení před správními orgány obou stupňů je třeba hledět jako na jeden celek a v případě, že oba správní orgány při svém rozhodování vycházejí ze stejného skutkového stavu, dospívají ke stejným právním závěrům ve věci samé a žalobci rozhodnutím není ukládána povinnost, je odvolací správní orgán oprávněn postupovat podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jeho procesní postup nebyl nezákonný, neboť v jeho důsledku nebylo žalobci uloženo více povinností nebo odňato více práv, než v odvoláním napadeném rozhodnutím a změnou prvoinstančního rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím nedošlo ke zkrácení práv žalobce.

Zákonnost věcných právních závěrů žalovaného vyplývá z ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců podle kterého na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § **35 odst. 2 a 3**, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně. Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu na 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona policie zruší platnost víza k pobytu na 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona vízum policie neudělí, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174). Podle ust. § 174 odst. 1 písm. a) citovaného zákona se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. V projednávané věci po podání žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu cizinecká policie zjistila, že žalobce má ke dni podání žádosti v evidenci rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Zákon přitom nerozlišuje formu zavinění ani, zda byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu v souvislosti s výkonem činnosti, a na kterou mu byl dlouhodobý pobyt na území ČR povolen či nikoli, a zda v mezidobí došlo k podmíněnému upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. V tomto směru tedy obrana žalobce nemůže obstát. Naopak je zcela v souladu se zákonem závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že podstatou nesplnění podmínky pro udělení víza je skutek, tj. spáchání trestného činu, kterého se žalobce dopustil a za který byl pravomocně odsouzen. Ani žalobcův poukaz na Listinu není schopen zvrátit zákonnost závěrů rozhodování správních orgánů obou stupňů, neboť podle ustálené judikatury správních soudů a ústavního soudu žádné z práv uvedených v Listině nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR, stejně jako neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na

území České republiky, neboť je věci suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Žalobce se měl vyvarovat porušení právního řádu na území České republiky a v jeho důsledku tak případných negativních dopadů do jeho podnikatelské činnosti v ČR.

Ze všech těchto důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.